

J.P Mynsters prædiken 3. søndag efter trinitatis

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

24. juni 1849

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 15, vers 1-10.

1 Denne annammer Syndere.

Du udsendte fordom din Aand, o Gud! at den skulde overbevise Verden om Synd, Retfærdighed og Dom,¹ men ogsaa at den skulde forkynde Verden
5 Naade, Barmhiertighed og Fred. O, lad aldrig nogensinde disse Forkyndelser forstumme, ikke din Løvs alvorlige Røst, som siger os, at du er en stærk, nidkier Gud, som hiemsøger al Ondskab og enhver Misgierning, og ikke dit Evangeliums milde Røst, som forkynnder, at du er naadig og barmhiertig, langmodig og af stor Miskundhed, og at du ikke forskyder dem, der søge dig i
10 Alvor og Sandhed. Og begge Røster, lad dem forene sig, at dit Navn maa helliges, dit Rige komme og din Villie skee! Amen.

Evangelium: Luk. 15, 1-10.

15 „De Karske have ikke Lægen behov, men de, som lide ilde“. ² Og efterdi der altid ere saa Mange paa Jorden, som lide ilde, saa skulde der jo ogsaa altid være en Skare, der søgte hen til Ham, som kom at bringe den himmelske Lægedom; efterdi i disse Tider Folkene trindt paa Jorden lide ilde, saa skulde de vel ogsaa af alle Stammer og Folkeslag og Tungemaal søge hen til Ham, som blev sendt at
20 helbrede dem, der have et sønderknust Hierte, at udlade de Plagede i Frihed, at forkynde Naade-Aar fra Herren. ³ Ak, m. V., vi vide, hvorledes det forholder sig hermed.

Medens den Herre Jesus vandrede blandt Menneskene, som meget Folk til ham,
25 og havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger, og han helbredte dem. ⁴ Alle disse lede ilde, derfor søgte de Lægen, og vi kunne ikke tvivle om, at dersom der nu var en saadan undergiørende Læge iblandt os, da vilde alle Syge og Svage,

for hvilke de andre Lægers Konst havde været forgieves, strømme hen til ham.

- 30 Og alle de, som lide Hunger, gik jo gerne ud i Ørken, dersom de hørte, at der var Nogen, som kunde uddele Brødet rigeligen uden Giengield og uden Arbeide; lade de sig dog gerne lokke endog af de tommeste Løvter! Dette kunne vi nu vel ikke forjætte i Herrens Navn, dog vilde der ogsaa endnu være timelige Velsignelser i hans Følge. Thi naar Folkene nu sukke under de sværeste Plager,
- 35 Kriig og Oprør, Vold og Formastelse, Opløsning af alle Baand, der sammenholdt det menneskelige Samfund, og disse Ulykker ere dragne frem i samme Forhold, som Folkene vendte sig fra den eneste sande Gud og Den, hvem han udsendte, Jesus Christus: mon de da ikke vilde finde den bedste Lægedom, dersom de atter vendte sig til den rette Læge, dersom de vilde tage
- 40 Christi Aag paa sig, og lære af ham at være sagtmødige og ydmyge af Hiertet, dersom de vilde forstaae Sandheden, som den er i Ham, at den maatte gjøre dem virkeligen frie?⁵

- Men de, om hvilke vort forelæste Evangelium taler, vare ikke Saadanne, som
- 45 lede af legemlige Sygdomme, de trykkedes heller ikke af timelig Mangel, Flere af dem levede vel endog i Velstand og Overflødighed, de kom ikke for at annamme de underfulde Velgierninger i det udvortes, som vare blevne mange Andre til Deel, men der siges, at de holdt sig nær til Jesum for at høre ham“. De maae altsaa dog have følt en Trang og Mangel, maae have liidt ilde, og havt en Læge
- 50 behov; denne søgte og fandt de, og Lægen forstod dem ikke. Han vidste, at Sielens Sygdomme ikke helbredes paa een Dag, at der længe maa indvirkes paa Hiertet, før det kan vorde sundt og stærkt, derfor undte han dem gerne at holde sig nær til ham, han var med dem, levede med dem. Men der vare Pharisæere og Skrivtkloge i Folket, Retfærdige saa meente de selv, og Andre meente det om
- 55 dem som ikke havde Omvendelse behov, aandelig Karske, som ikke trængte til Lægen. Disse forargedes over, at Læreren var i det Selskab, fra hvilket de selv holdt sig langt borte, og i deres Fortørnelse sagde de et Ord, som siden er gienlydt giennem alle de kommende Tider: „Denne annammer Syndere“. Det var Jesu Fiender, der udsagde dette Vidnesbyrd, men han selv stadfæstede det i
- 60 sit Svar, han stadfæstede det i sin hele Vandel, indtil i de Ord, han paa sit Kors sagde til den Angergivne ved hans Side; saa skal ogsaa hans Menighed gientage det samme Vidnesbyrd. Og i det vi gjøre saa i denne Time, da lader os stræbe at forstaae det i dets rette Betydning, sige det med al dets Vægt, al dets Alvor og al dets Trøst:

65

Denne annammer Syndere.

Og først straffer dette Ord dem, der mene, at de selv ere de ægte Christi
70 Bekiendere, men dog adskille sig fra Christi almindelige Kirke, fordi de tage
Forargelse af, at saa Mange, hvilke de ansee for Syndere, og vel med Rette, ogsaa
der have Plads. Vi indrømme det ogsaa aldeles, at det er med Christi synlige
Kirke, som med Fiskergarnet, der kastes i havet, det samler af alle Slags, baade
gode og fordærvede; ⁶ det er, som med Ageren, Klinten groer deri tilligemed
75 Hveden. Men, sagde Herren selv, lader dem begge voxte tilsammen indtil
Høsten, paa det I ikke, naar I luge Klinten af, skulle tilligemed den oprykke
Hveden. ⁷ Dersom vi ved Kirkens Døre vilde opreise en Dørmur, og sætte
Mennesker til Dømmere, at Ingen skulde gaae ind eller gaae ud uden ved dem,
vilde det da ikke skee, at disse Dømmere vilde sige til Phariseeren: Sid du der
80 høit op! og sige til Tolderen: Dig tillades det ikke at sidde i de Helliges
Forsamling? Og dog vide vi, om hvem af disse Herren sagde, at han gik
retfærdiggjort hjem til sit Huus fremfor den Anden. ⁸ Du kan see og dømme de
aabenbare Gierninger, de skjulte kiender kun Han, som seer i Løndom; du
kunde maaskee rense din Forsamling fra dem, der vare grebne i Lovens
85 Overtrædelse, men hvor reen var den derved i Guds og Menneskers Øine, naar
dog de Mange sad der, som bære Hovmod og Misundelse og Had og Egennytte
og Daarlighed i Hiertet? Medens Herren vandrede paa Jorden, var ogsaa Judas i
hans Følge, og Han, som jo dog ikke havde behov, at Nogen skulde vidne om et
Menneske, fordi han selv vidste, hvad der boede i Mennesket, ⁹ han sagde ikke:
90 Gaa langt bort fra mit Aasyn; han lod ham endog sidde ved sit sidste Maaltid;
og de andre Disciple, som jo vel fornam, hvad der boede i Denne, sagde ikke:
Herre, skil os af med ham, han besmitter vort Samfund. Naar du gaaer til Guds
Huus for at bede, naar du knæler ved Herrens Alter, og du dog i Ydmyghed
skulde sukke: Gud, vær mig Synder naadig! men du da, istedenfor at see til dig
95 selv, seer omkring dig for at randsage, om Disse ere værdige at knæle ved din
Side, er du da selv værdig til din Plads i deres Forsamling, til hvilke det atter og
atter lyder: Det samme Sind være i Eder, som og var i Christo Jesu? ¹⁰ Over
ethvert Bedehuus, som er opført i den Korsfæstedes Navn, staaer ligesom den
Indskrivt: Denne annammer Syndere; saa kommer kun hid, alle I, som lide ilde,
100 alle I aandelig Halte og Blinde og Krøblinger, her er Den, som just kalder Eder
til sig. Vi vide det vel, at Mangen kommer med et ubodfærdigt Herte, og gaaer
bort, som han kom; Mangen hører her den alvorlige Formaning: Synd herefter
ikke mere! og gaaer bort, og gjør de forrige Gierninger. O, men saalange han dog
ikke ganske sønderriver de Baand, der holder ham til Christi Kirke, saalange han
105 endnu gaaer herhid, er det endog kun sielden, kun lunkent, da er der dog for

ham eet Sted i Verden, hvorfra Guds Kald lyder til ham, og dersom han ikke hører i Dag og ikke i Morgen, han vil dog maaskee derefter engang høre; den gode Sæd kan ligge længe i Jorden, og synes død, men omsider giver Gud
110 beleilige Tider, da spirer den, og modnes og bærer Frugt. Og naarsomhelst den Stemme trænger ind i den Forvildede Hierte: Vend om fra Vildfarelsen, og søg Fredens Vei! da vil han ogsaa vide, hvor han, saalænge det endnu hedder: I Dag, kan høre den Røst: Denne annammer Syndere.

115 Der ere Andre, for hvilke denne Røst er saa ligegyldig, som om den aldrig var hørt, aldrig behøvede at høres i Verden. De erkiende vel, at der ere Overtrædelser, Misgierninger, som forstyrre Livet og nedbryde den borgerlige Orden; dertil sige de, er den verdslige Øvrighed, at den skal straffe disse Overtrædere, den tør ikke annamme, ikke tilgive dem; de Øvrige ere jo
120 ulastelige, og kunne ikke tælles blandt Syndere. Dette er Forholdet mellem Menneskene paa Jorden, men Forholdet med Gud i Himmelen — ak! vi kunne jo ikke negte, at der stedse ere Flere, hvis Tanke aldrig vender sig dertil, og som, hvis de skulde med tydelige Ord forklare sig, ikke kunde udtrykke det anderledes, end at deres Mening er denne: Der som der er en Gud i Himmelen,
125 da er han naadig og barmhiertig, og vi have Intet at frygte, naar vi fra Menneskenes Dom komme til hans Dom. Hvor ganske anderledes fremstille Forholdet sig, naar Evangeliet taler til os om Den, hvem Gud i sin Naade sendte til Verden, for at han skulde oprette For ligelsens Tieneste, for at han paa Jorden skulde kalde og annamme Syndere, paa det der i Himmelen maatte vorde Glæde
130 over dem, thi dette Evangelium maa, naar det retteligen forstaaes, nødvendigen vække Bevidstheden, baade om Synd og om den retfærdige Dommer over os Alle.

Det er desværre kun altfor aabenbart, at Tiderne ere blevne saadanne, at vi atter,
135 som var det i hine Tider, da Christi Evangelium først trængte ud iblandt Hedningerne, maae spørge: Hvorledes føre vi Menneskene til Kundskab om Gud? thi de ere stedse blevne flere, som ere fremmede fra Forjættelsens Pagter, uden Haab, og uden Gud i Verden.¹¹ Og da skulle vi vel føre Øie og Tanke hen til Skabningen omkring os, thi ogsaa i den er Gud visseligen aabenbaret.
140 Himlene fortælle Guds ære, og den udstrakte Befæstning hans Hænders Magt, og Ingen kan med opladt Øie og opladt Sind skue ud over Jorden med alle dens Under, skue op til Himmelen med alle dens Hære, uden at ogsaa hans Tanke maa stige op til Ham, som gjorde Himlen og Jorden og Havet, og tilbedende erkiende Guds Magt og Viisdom; og naar han seer, at Gud oplader sin milde, sin

aldrig udtømte Haand, og mætter Alt, hvad lever, med Velsignelse, da erkiender han ogsaa Guds Miskundhed, som omslutter alle hans Gierninger. Men der er ogsaa Andet at see; der er en Mislyd, som klinger giennem Skabningen, en Forstyrrelse, som er kommen ind deri, og der ere haarde Skiebner, som drage
150 frem, og bringe Menneskene til at skielve, og de Uforstandige til at tvivle; da vover det forfærdede Hierte ikke mere at kalde Gud den Miskundelige, og med hvilket Navn skal det da kalde ham? Der er et andet Vidnesbyrd om Gud, det er det dybeste og sikreste, ingen Tvivl kan trænge ind deri, det er Samvittighedens Vidnesbyrd i vort Bryst, og dette er det, som taler lydeligen, naar Guds Lov eller
155 hans Evangelium vækker Syndens Erkiendelse. Mennesket kan vel sige, som Skildringen af de Ugudelige lyder i den gamle Viisdoms Bog: Vor Tiid er som en Skygge, der farer forbi; og naar vi ere døde, kunne vi ikke vende tilbage; kommer derfor, lader os nyde det Gode, som er tilstede, krands os med unge Roser, før de visne, lader os allevegne lade Glædskabs Løsen efter os, thi denne er vor Deel
160 og vor Lod; lader os overvælde dem, der staae os imod, ikke spare Enken, ikke agte Oldingens graae Haar; men vor Styrke være Retfærdigheds Lov.¹² Men, andægtige Tilhørere! er der ikke i den hele vilde Tale, der jo ganske er, som om den var nedskreven i disse Dage – er der ikke i den en tydelig Bevidsthed af en Modstand, som ytrer sig i Menneskets Inderste, og som han forsøger at
165 overdøve, fordi den ikke kan overvindes? er der ikke i de sidste Ord: „Vor Styrke være Retfærdigheds Lov“ den klare Erkiendelse, at, hvor ofte endog Magten træder Retfærdigheden under Fødder, saa er Magt dog ikke Ret, og Retten bliver dog Ret, om end alle Mennesker fornegte den? Til denne inderste Følelse, denne uudslettelige Bevidsthed, at der er Forskiel paa Ret og Uret, at hvad der er
170 Uret kan Mennesket ikke gjøre til Ret, vender Evangeliet sig, den vil det gjøre levende, idet det indslutter Menneskene under Synd, og viser hen paa sin Stifter, som Den, der kom at annamme Syndere. Det forener sig med Guds Lov, og spørger Mennesket, om den Røst, han hører i sin Samvittighed, kan være hans egen Opfindelse, om den er fra Kiød og Blod, om den er fra denne Verden, eller
175 om han ikke i den tydeligen fornemmer, at hans inderste Væsen har Samfund med en høiere Tingenes Orden, med Aandernes Fader; det spørger ham, om ikke enhver Samvittighedens Yttring, enhver dens Fordring om hvad han bør gjøre, og hvad han skal flye, enhver Tilfredsstillelse, hvormed den lønner ham, enhver Bebreidelse, ethvert Nag, hvormed den forfølger ham, er et Vidnesbyrd,
180 at han veed, der er en Gud over os Alle, og at Guds Navn ogsaa er den Hellige og Retfærdige.

I det Gamle Testaments hellige Bøger er der atter og atter Tale om „den Hellige

185 i Israel"; det var iblandt Israels Fortrin fremfor de øvrige Folkeslag paa Jorden, at de erkjendte Gud som den Hellige, og at saaledes Formaningen kunde knytte sig til denne Erkiendelse: "I skulle være hellige, thi jeg, Herren Eders Gud, er hellig";¹³ og sandelig, Christus kom ikke for at afskaffe Loven, men for at fuldkomme den;¹⁴ det er dog hans Evangelium, der har udrettet, at Talen om den Hellige i
190 Himmelen ikke er bleven indskrænket til Israel, at Talen om den retfærdige Gud, hvis Vrede aabenbares af Himmelen over blandt Folkene paa Jorden. Vel forkynder Evangeliet ogsaa al Menneskenes Ugudelighed og Uretfærdighed,¹⁵ er ført ud Naade og Forbarmelse, det forkynder, at Gud har udsendt Den, som skulde annamme Syndere; men hvor Trangen ret erkjendes til en Forligelse
195 mellem det faldne Menneske og Gud, til en Forsoning for Synden, der maa ogsaa den Erkiendelse vorde levende, at der er en retfærdig Dommer over os Alle.

Der er en anden Anklage; den lyder ikke fra de Hovmodige i Kirken, men fra de
200 Retfærdige udenfor, som ikke have Omvendelse behov; den vender sig mod os, og siger: I gøre dog Porten viid og Veien breed, i det I saaledes kalde alle dem, der trykkes af deres Synders Byrde, at de skulle lægge den tunge Byrde paa en Anden, om hvem I sige, at han er stærk nok til at bære al Verdens Synd, i det I vel prædike Omvendelse, men da saa snart have Lægedommen tilrede, som skal
205 stille Samvittighedens Angester, i det al Eders Omhu er at føre de Besværede til Ham, om hvem I sige, at han har Magt paa Jorden til at forlade Synder. Ja vi bekiende, at al vor Omhu, al vor Tragten og Stræben gaaer ud paa at føre Menneskene til Ham, om hvem vi ikke blive trætte ved at sige, at vi ingen Anden vide, i hvem der er Frelse; vi bekiende, at det stedse har lydt, stedse skal
210 lyde i vore Lovsange over hans komme til Verden:

For Synderes Skyld du kommen est,

og at det ikke er de Retfærdige, men dem, der føle sig indsluttede under Synd,
215 ikke de Karske, men dem, der lide ilde, vi haabe at kunne drage til ham. Er det blevet bedre i Verden, siden det sieldnere høres, at Jesus Christus annammer Syndere, eller siden denne Tiids Pharisæere og Selvretfærdige forarges derover? Disse mene altsaa, at de ikke behøve nogen Frelser og Forsoner, der kan føre dem til Gud, de mene, at de fuldt vel i Tillid til de Retfærdigheds Gierninger, de
220 have gjort, tør fremstille sig for den evige Dom. Sandelig, før et Menneske kan kalde sig selv retfærdig, maa han først have fløvet Følelsen af Ondt og Godt i sit Hierte, han maa have sat et ringe Maal af Fuldkommenhed som det, hvortil et

Menneske behøver at komme, han maa have fundet undskyldende Navne,
225 hvormed han tildækker Overtrædelser og Forsømmelser. Naar han da i denne
sin indbildte Værdighed stiller sig ligeover for sin Skaber og Herre, da spørger
han ikke mere, hvorledes han kan vorde retfærdiggjort for Gud, men Mennesket
i al sin Indskrænkning vover at gaae irecte med Himmelen og Jordens Herre, og
spørger, hvorledes Gud kan retfærdiggjøre sig for ham; naar de haarde Skiebner
230 komme, da erkiendes de ikke mere som sendte for at lede til Omvendelse, til
Sindsfornyelse, der erkiendes i dem ikke en Optugtelse til Retfærdighed, thi
Mennesket mener jo selv at kunne hielpe sig frem paa Fuldtommenheds Vei; om
Guds Straffedomme høres ikke mere Tale, og naar de dog drage frem over
Jorden, vække de, ikke ydmygelse, men Forbittrelse. Er det blevet bedre paa
235 Jorden, bedre og fredeligere i Menneskenes Levnet, bedre og fredeligere i deres
hierter, siden denne Tænkemaade er bleven almindeligere, siden det kun vilde
være til Spot, dersom vi i Folkenes Trængsler vilde anordne en Bods- og
Bededag, hvori alle Landenes Indvaanere skulde ydmyge sig for den Hellige og
Retfærdige, og sige, som det forud blev sagt: Vi have syndet og været
240 gienstridige, og ere vegne fra dine Bud og fra dine Rette; og vi hørte ikke dine
Tienere, som taledes i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre og til
alt Folket i Landet. Herre! dig hører Retfærdighed til, men os vort Ansigts
Blussel?¹⁶

245 Vel er der Forskiel, der ere Synder, som raabe til Himmelen, Synder, som ere til
Døden: tak du Ham, som vogtede dine Fied fra din Barndom af, dersom du
blev bevaret fra det dybe Fald, dersom det virkelig er saa, at du er bedre, end
mange andre Mennesker. O men du er dog som alle andre Mennesker indsluttet
under Synd, uden den Roes, som du skulde have for Gud, og du kan ikke svare
250 Eet til Tusinde, naar han gaaer irecte med dig. Og dersom du virkelig er ført fra
Fordærvsens Vei, men du seer de mange Andre endnu vandre frem derpaa,
seer du det da rolig, at de gaae Undergangen imøde? er det dig ikke en Trøst,
naar du seer udøver Jorden, at iblandt al dens Synd og Elendighed Den er
aabenbaret, om hvem der blev sagt, om hvem der til Dagenes Ende skal siges:
255 Denne annammer Syndere? Sandelig, vi giøre ikke Porten viid og Veien breed,
naar vi i Christi Navn først prædike Omvendelse, for da at kunne prædike
Syndernes Forladelse, naar vi idelig gientage Apostelens Ord: Herren kiender
Sine, og hver Den, som nævner Christi Navn, skal afstaae fra Uretfærdighed,¹⁷
naar vi stræbe at føre Menneskene til ham, som først siger: Tager mit Aag paa
260 Eder, før han siger: Saa skulle I finde Hvile for Eders Siele,¹⁸ og som siger til alle
dem, der høre hans Røst: Hvo, som vil komme efter mig, skal fornegte sig selv,

og tage sit Kors op daglig, og følge mig.¹⁹

- 265 Men da være Han takket og priset, som endnu lader vidne om sig: Denne
annammer Syndere, som annammer dem, hvad enten de komme fra de Veie,
som Alle kalde Fordærvelsens, eller fra dem, som kun Hovmod og Forblendelse
kan kalde Retfærdighedens! Hvor skøn er dog Fortællingen om hiin Qvinde,
som, da Herren sad tilbords i Pharifærens Huus, stillede sig bagved hans
270 Fødder, og græd, begyndte at væde hans Fødder med Taarer, og aftørrede dem
med sit Hovedhaar, og kyssede hans Fødder, og salvede dem med Olie, og om
hvem Herren sagde: Hendes mange Synder ere hende forladne, thi hun elskede
meget! Var Pharisæeren nærmere ved Guds Rige, da han sagde ved sig selv:
Dersom Denne var en Prophet, vidste han jo, hvo og hvordan den Qvinde er,
275 som rører ved ham, thi hun er en Synderinde?²⁰ Og hvor dyrebart er hvert Ord i
de Lignelser, i hvilke Herren taledes om sig i det Evangelium, der i Dag har været
for os! Ja saadan er han, den Menneskenes Forbarmer og Frelser; som Hyrden,
der vogter sin Hiord, at den ikke skal forvildes, men naar Eet af den er forvildet,
søger det i Ørken, indtil han finder det og da bringer det tilbage med Glæde;
280 som Qvinden, hvis tabte Penning maaskee er ringe i Menneskenes Øine, saa
ringe, som i de Selvretfærdiges Øine et Menneskes Siel, som fortabes men hende
er den vigtig, den er en Deel af hendes liden Riigdom, derfor søger hun den,
indtil hun finder den, og da taler hun derom med Alle, som have hende kier.
- 285 "Denne annammer Syndere", med dette Vidnesbyrd sender Herren endnu sine
Tienere ud at søge de Forvildede. Hvorledes skulle vi fyldestgjøre vor Tieneste?
O, at vi havde et Øie, der kunde speide rundt omkring, hvor der er Nogen at
finde, forvildet i Livets Ørk! at vi havde en Kraft, som kunde bære den
Forvildede tilbage til den rette, den gode Hyrde! For det Meste ere vi
290 indskrænkede til at være den Røst, som raaber i Ørken, om Negen vil høre. O, at
vi havde en Røst, der kunde trænge ud i Vildfarelsens vide Egne, trænge ind i
Hierternes inderste Dybde, og kunde med de brændende Farver skildre den
forbarmende Kierlighed, der ikke trættes ved at kalde og søge, ikke ved
annamme og glæde sig over Enhver, som vender til bage! Ak! vi kunne vel sige,
295 og sige med Sandhed, at vor Kraft og vor Evne kun er ringe; men da vil Herren
sige sin Tiener: Vel skal der ikke kræves af dig, hvad du ikke har annammet; men
efter hvad du annammede, efter den Evne og den Leilighed, der blev dig given,
har du da udrettet, hvad du kunde og altsaa burde? Da har Tieneren selv ingen
anden Trøst, end den, han saa ofte forkyndte, i det han viste hen paa sin Herre
300 og Mester: Denne annammer Syndere. Amen.

1. Joh. 16, 3.
2. Matth. 9, 12.
3. Luk. 4, 18. 19.
305 4. Matth. 15, 30.
5. Joh. 8, 32. 36.
6. Matth. 13, 47.
7. Matth. 13, 24 ff.
8. Luc. 18, 18.
310 9. Joh. 2, 25.
10. Phil. 2, 5.
11. Eph. 2, 12.
12. Viisd. B. 2, 7 ff.
13. 3 Mos. Bog 19, 2.
315 14. Matth. 5, 17.
15. Rom. 1, 18.
16. Dan. 9, 5 ff.
17. 2 Tim. 2, 19.
18. Matth. 11, 29.
320 19. Luk. 9, 23.
20. Luk. 7, 37 ff.

Kilde

J.P. Mynster: Prædikener holdte i aarene 1846 til 1852, København (1854)

325 **Kildetype**

Dokumentation i bogværk

Tags

3. søndag efter trinitatis, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

330 **URI**

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-3-sondag-efter-trinitatis>

335